

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ מדברים בחירות

החלטתי.

זהו.

בטור הזה אני מהמר על היוקרה והמקצועיות שלי!

קוראים יקרים,

בשעה שאתם מרפרפים על מילים אלו, תוצאות הבחירות הגורליות התפרסמו זה מכבר.

אתם יודעים מי ניצח, מי הפסיד, ומי עדיין לא בחר צד.

אבל בשעת כתיבת הטור, במוצאי שבת לך-לך, אנו נעוצים עדיין עמוק בתוך אי הוודאות.

ענני ספק ותהיה משייטים בחלל.

מי יודע מה ילד יום?

ואף על פי כן, אשים נפשי בכפי, ואנסה לנחש כאן בפניכם את התוצאות.

יהיה אשר יהיה.

כיצד גמלה ההחלטה האמיצה הזו? אתם בוודאי שואלים.

מהיכן נובעים העוז ותעצומות הנפש?

אספר לכם.

התהלכתי ברחובות בני ברק בשבת קודש.

כמעט כל אותיות האל"ף בי"ת קרצו אליי בחיבה מכל עבר.

תכלית הניסיון

פרשת השבוע רצופה בניסיונות – מה הוא תפקידם?

כתבו עליך בפרשה

למצוא את עצמך בפרשת השבוע

3

לכרוץ גבולות

יש רגעים בחיים בהם מותר לבזבז בלי לחשוב על מחר

להתקרב למציאות

לעבוד עם מה שיש - שיחת חברים

7

בראשית דברים / המשך \\ מדברים בחירות

הגיע הזמן להראות לעולם שגם אני לא מפזר סתם כך מילים באוויר.	ונרדם.	מודעות קיר שחור-לבן ומדבקות צבעוניות.
הנה, אני מעמיד את עצמי למבחן. מה אומר לכם, ידידי?	אבל גרעין הבלבול שהוא זרע בתוכי היכה שורשים.	מדרכות זרועות פשקווילים.
זו היתה אחת ההחלטות הקשות שקיבלתי בחיי.	אכן יש טעם בדבריו.	הרגשתי כמו בתוך חלום.
זה היה כואב.	הסתכלתי סביב.	סיטואציות אבסורדיות ממש.
אבל רגע לאחר מכן שטפה הקלה את ליבי.	על כל הפרצופים שמביטים בי מן הקירות במבט מנהיגותי.	יריבים מרים חולקים סימני צמיגים משותפים על תמונתם.
עשיתי את זה. סוף סוף.	הנה, תראה, כך מדבר אדם לעניין! כותב בדיוק נמרץ את כל מה שהוא מתעתד לעשות.	מילים טעונות משקל מתבדרות במשב רוח קליל - נערמות זו על גב זו בשולי הכביש.
לא למעני. למענכם.	מצהיר הצהרות בלי להתחמק.	פלאי פלאות.
הפרצופים הקשוחים מהמודעות נראו לי לפתע ידידותיים הרבה יותר.	ההוא יתקן את העולם.	שבת ביום, בחזור מאחד הקידושים. התהלכתי ברחוב, מגיר פלגי זיעה, טעם של קוגל בפי, ובליבי מהדהד קול מעצבן:
הנה, גם אתה כמונו מצאת את הקול האישי שלך.	ההוא יחריב אותו.	בוא נראה אותך פעם אחת מסכים לצאת לזר.
גם אתה מעז לעמוד מאחורי מילותיך.	באנו לשנות.	פעם אחת תפסיק להתחבא מאחורי המילים.
לא זוכר מי זה היה, אבל אחד מרשימת הנבחרים אפילו קרץ אליי מתוך התמונה.	כל אחד לשיטתו.	עצרתי באחת.
אחוות מנהיגים.	ברהיטות.	מה זה ייתן לך? שאלתי את הקול המעצבן.
אנשים של מעשים.	באומץ לב.	מה תרוויח מכך?
ברוך הבא למועדון.	במבט ישיר.	אתה מנסה להוכיח לי שאני חסר חוט שדרה?
שלכם	כנות שכזו.	הקול המעצבן שתק.
העורך	הלוואי עליך, עורך מבולבל.	כנראה ניסה לנסח תגובה חריפה
	זה היה רגע מכונן בחיי.	
	החלטתי.	
	זהו.	
	בטור הזה אני מהמר על היוקרה והמקצועיות שלי!	

כיסופים

פעוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'כיסופים'
חבוקק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים

שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים

02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה -

תורה כה תנינא (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס > קופת 'כיסופים'

תכלית הניסיון

פרשת השבוע רצופה בניסיונות
- מה הוא תפקידם?

ם ישאלך אדם בשוק: מה טיב הקשר שלך עם השם יתברך,
והיכן הוא בא לידי ביטוי?

א

סביר להניח שתהרהר רגע או שניים, ולאחר מכן תסמן
אירועים מיוחדים, כמו תפילה מיוחדת, שבת וחג, או רגע אחר
מרומם של קרבת השם, כדוגמה לקשר שלך עם הקב"ה.

מן הסתם לא תציין את רגע קימתך מהמיטה בבוקר, או את הזמן בו
אתה עסוק בקניות וסידורים - רגעים סתמיים של יום-יום.

התחושה הרווחת היא שבזמנים הללו הקשר לא כל כך קיים או לפחות
לא בא לידי ביטוי.

קשר עם השם מצטייר בעינינו כמו להבה מתפרצת בזמנים מיוחדים.

בשאר הזמנים מדובר בגחלים עוממות, שבמקרה הטוב אינן כבויות
לגמרי ובתוכן רוחשת אש נסתרת.

אך למען האמת, אין זה כך.

כל יהודי מן השורה שמקיים מצוות בפשטות, גם אם לא ניכר עליו שום
קשר וחיבור מיוחד - כאשר הוא ייקלע לניסיון שידרוש ממנו מסירות
נפש כפשוטו, הוא יעמוד בו.

ההיסטוריה היהודית רוויית הדם הוכיחה, שאפילו אנשים שפרקו עול ונטשו לחלוטין את דרך התורה, כאשר הם עמדו בפני בחירה בין ניתוק מוחלט מהקב"ה לבין ויתור על החיים - הם בחרו למות על קידוש השם.

מה שמוכיח שהקשר הפנימי בין יהודי לאלוקיו קיים בכל מצב ובכל דרגה.

מעתה בוקעת ומתעצמת השאלה: להיכן נעלם הקשר הפנימי הזה בחיי היומיום?

מדוע בניסיונות הרבה יותר פשוטים אנו לא עומדים? איפה היא אותה אהבה שבכוחה נקפוץ לאש ונמסור נפש?

אהבת עולם ואהבה רבה

ישנם שני סוגי אהבה.

בכל יהודי טמון גרעין אהבה להשם. האהבה היא חלק ממהותו. מושרשת בו בתולדה. ירושה היא לו מאברהם אבינו.

האהבה הזו נקרא **אהבת עולם** - מלשון 'העלם' ומלשון 'עולם'. היא עולמית ונצחית, אך באותה מידה נסתרת ונעלמת.

במהלך השגרה איננו מבחינים בה. היא קבורה היטב בפנים. נמה בשלווה.

מתי היא מתעוררת משנתה? כאשר מאיימים על קיומה.

כשמגיע רגע בו האהבה עומדת בסכנת הכחדה; כשמופיע ניסיון של ניתוק מוחלט - היא מתעוררת לחיים ונלחמת על קיומה.

ואז היא חזקה יותר מכל, וגם מנצחת.

זו הסיבה שגם יהודים רחוקים מאד עמדו בניסיון ומסרו את נפשם.

אלא שבמהלך החיים, מול הניסיונות הרגילים, נדמה לנו ששניהם יכולים להתקיים יחד.

אנו לא מרגישים שנפילה קטנה בראיה אסורה למשל או בדיבור אסור, מאיימים על נקודת האהבה.

כביכול יש לנו מקום בלב לשתי אהבות. אהבת השם ואהבות זרות.

וכשהנקודה הפנימית אינה חשה בסכנה, היא עלולה להירדם.

סוג האהבה השני נקרא: **אהבה רבה**. זו אהבה גלויה ניכרת ומורגשת.

באותם רגעים בהם אנו מרגישים את האהבה, היצר הרע וכל ניסיונותיו ופיתויו אינם תופסים מקום ולא מתמודדים מולה.

התפקיד שלנו הוא להגיע כמה שיותר אל המקום הזה.

להציף את האהבה הנסתרת שקיימת בתוכנו, ולתת לה ביטוי בחיי היום יום.

כתבו עליך בפרשה!

כאשר האהבה מקבלת ביטוי ורוחשת על פני השטח, כל בחירה שגויה, גדולה או קטנה, מורגשת מיד כסתירה לאהבה.

כל נפילה מרגישה כמו איבוד קשר.

וכמור, כאשר יש מלחמה בין אהבה לניתוק - האהבה מנצחת.

השאלה היא כמובן: איך מביאים את הקשר לידי גילוי, באופן שיהפוך מאהבת עולם נסתרת, לאהבה רבה גלויה ומתפרצת?

שלושה מצבי קשר

קשר מצטייר בעיני העולם כמשהו שלם, פורח, קבוע ותמידי.

כביכול יש אחד מהשניים - או קשר מושלם או כלום.

האמת אינה כך.

קשר מעצם מהותו הוא דינמי ומשתנה, ובהכרח מורכב מעליות וירידות.

כך לגבי קשר בין בני זוג, כך לגבי קשר בין אנשים, וכך גם לגבי הקשר שלנו עם השם יתברך.

קשר הוא חי, וכמו כל החיים יש בו לבלוב וקמילה. ובכל מצב צבירה שהוא - הוא עדיין מוגדר קשר.

בחלוקה כללית, הקשר קיים בשלושה מצבי צבירה.

המצב האידאלי הוא קשר מורגש ומוחש שבא לידי ביטוי בדיבורים, במעשים ובהרגשה.

המצב הקטסטרופלי הוא קשר שנקלע למריבה וחיכוך.

ומצב הביניים: קשר סטטי, בו לא ניכר שום דבר - לא קשר מיוחד וגם לא מריבה מיוחדת.

אבל האמת היא שהמצב הזה הוא המסוכן ביותר. כי הוא עלול להתמשך כך לעולם, בלי ששום דבר ישתנה.

אין טריגר שיגרום לקשר לקבל ביטוי. הכל טוב, מה הבעיה?

לפעמים הנס של הקשר הזה הוא התפרצות של מריבה.

כשהקשר עולה על שרטון, זו הזדמנות לפתוח אותו להיכנס לעומקו, ולהחזיר אותו למצב פריחה.

המריבה קוטעת את המצב הסטטי, אבל בעצם מגלה את מה שהיה מאחוריו, או יותר נכון - את כל מה 'שלא היה'.

ואז דווקא יכולים להגיע למצב אמיתי של שלום וקשר, בו שני הצדדים חווים יחד את הטוב ואת האהבה.

נסיון מעורר

כל זה נכון גם ביחס לקשר שלנו עם השם יתברך.

כפי שהקדמנו, בכל יהודי קיימת אהבה מוסתרת - אהבת עולם - זו אהבה סטטית כביכול, והיא גם דו-צדדית.

מצידנו לא נרשמת התלהבות מיוחדת, וגם אין לנו סיבה מיוחדת לעמוד בנסיונות, כי ההרגשה היא שהקשר לא ייבזק אם פה ושם יתרחשו מעידות קטנות.

וכך זה גם מצד הקב"ה. הוא כביכול לא מרגיש צורך לעשות דברים דרמטיים, אלא רק לתחזק את הקיים.

המצב הזה עלול להימשך שנים חלילה, עד שנוצרת מריבה.

זה קורה כאשר לאחד מהצדדים כביכול נמאס מהמצב הסטטי, והוא מעורר פרובוקציות כדי להעיר את האהבה.

זה יכול לבוא מצד השם יתברך, כשפתאום אנו מתחילים להיתקל בבעיות והפרעות שמכריחות אותנו לבחון מחדש את הקשר.

וזה גם יכול לבוא מצדנו, אם נשכיל לקרוא תיגר על המצב היבש והקר הזה, ונחפש קשר אמיתי.

ואחת ההפרעות שעוצרות את מהלך החיים הסתמי ומכריחות את האהבה המוסתרת

להתגלות היא הנושא שלנו - הניסיונות.

כשאדם עומד מול נסיון לא שגרתי, נסיון שעלול לגרום לו לנפילה רצינית הרבה יותר ממה שהוא מרשה לעצמו, הוא נאלץ להחליט ולבחור צד.

או להתעלם ולאפשר לעצמו ליפול עמוק יותר, או להיפך - לומר לעצמו: אני לא מסוגל לעשות את זה. זה לא מתאים. זה לא שייך.

בהחלטה הזאת הוא בעצם מעורר את נקודת האהבה הפנימית, וגורם לה להתפרץ החוצה ולהתגלות.

דווקא המצב בו הוא עומד בפני ריחוק גדול, גורם לו להיזכר מחדש בקשר הקרוב שיש לו, ולחלץ את אהבתו מתרדמתה.

כשם שבזמן נסיון של שמד מתעוררת אצל כל יהודי נקודת האהבה הפנימית, כך היא יכולה להתעורר בכל נסיון לא שגרתי.

במילים פשוטות, כל ניסיון, אם רק נשים לב אליו ונגדיר אותו כניסיון, מסוגל להפיק מתוכנו רגש עמוק של קשר ואהבה שלא היו ניכרים בחוץ קודם לכן.

דווקא מתוך ניסיון של ריחוק נוצר קירוב גדול. ■

להתקרב למציאות לפרוץ גבולות

יש רגעים בחיים בהם מותר לבזבז
בלי לחשוב על מחר

ואז הצהרנו כזאת:

"פעם בשבוע ניתנת גם לנו ההזדמנות לגעת
בסוג של חיי ביטחון אמיתיים בדרגתם הגבוהה
- זה קורה בשבת קודש. אך על כך נרחיב
בעזרת השם בפרק הבא".

אז הנה הגיע הפרק הבא.

ודבר בעיתו מה טוב - לקראת יציאתו לאור
בקרויב בעזרת השם של הספר על שבת, מתוך
מדור 'גוט שבת' שהתפרסם כאן בעלון במשך
תקופה ארוכה.

גבולות היכולת

ההנהגה הכשרה של כל יהודי במשך ימות
השבוע, היא הנהגה של צמצום מסוים.

ימות החול הם זמן של חשבוניות וגבולות.

אדם שפורץ את גבול היכולת שלו ומבזבז
ממון, אינו נוהג כראוי.

גם אדם שידו משגת לחיות ברחבות ושפע,
במשך השבוע עליו לבדוק האם הוצאותיו

ת הפרק הקודם סיימנו בהצהרה
מיוחדת.

תחילה דיברנו באריכות על כך שדרגת
הביטחון המושלמת בענייני פרנסה
היא 'מהיד לפה'.

כלומר השתמשות בכל השפע שהשגנו היום
בשביל היום, בלי לחשוב על מחר.

הבאנו אסמכתא לכך מ'מעשה מביטחון' של
רבינו, שם מתאר האדם המאושר את שגרת
יומו:

"וְאֲנִי יוֹצֵא בַּבֶּקֶר וְאֲנִי מְתַקֵּן אֵיזָה דְּבָרִים
וְכִשְׁאֲנִי מְקַבֵּץ מִזֶּה אֵיזָה סֵךְ חֲמִשָּׁה-שָׁשָׁה
וְהוֹבִים אֲנִי קוֹנֶה לִּי כָּל אֱלֹוֵי הַדְּבָרִים שֶׁל אֲכִלָּה
וְשִׁתְיָה".

כל מה שאני מרוויח אני מוציא לאכילתי, בלי
להשאיר למחר.

אולם כבר הדגשנו שזו דרגה גבוהה, ומאיתנו
לא נדרש להתעלם לגמרי מהעתיד, אבל
לפחות לא לחיות בתוכו - אלא רק לחשוב על
העתיד מתוך ההווה.

תואמות להכנסותיו, או שמא הוא חורג מגבולות היכולת הכלכלית שלו.

כמובן אין מדובר על דקדוקי עניות, עליהם כבר אמרו חז"ל שהם מוציאים את האדם מהעולם. הכוונה היא על חיים מחושבים ומותאמים לאפשרויות הכלכליות.

אולם בשבת קודש ההנהגה שונה.

בשבת, כל יהודי לפי השגתו, צריך לצאת קצת מהמצצום שלו ולפרוץ את גבולותיו.

וכפי שלימדו אותנו חז"ל שהוצאות שבת אינן עולות לחשבון הפרנסה הקצובה לנו משמים.

כמובן, גם כאן צריך לנהוג בשום-שכל, ולא להשתולל בהוצאות מופרזות למעלה מכל היגיון.

אבל הגבולות וההגבלות של ימות החול אינם קיימים בשבת.

שפע כפול

כאמור, שבת היא זמן של רחבות ושפע, ואחת ההצהרות על כך זו הבציעה על לחם משנה.

הבציעה על שני לחמים היא סוג של הצהרה על רחבות. היפך הצמצום.

ואכן עוד כמה הלכות מצאנו בסדר בציעת הפת בשבת, שמבטאות גם הן את אותה הצהרה.

למשל, לבצוע עבור כל סועד פרוסה גדולה שתספיק לו למשך הסעודה כולה.

וכלשון הטור: "ומצווה לבצוע פרוסה גדולה שתספיק לו לכל הסעודה, מפני שנראה כמחבב סעודת השבת שחפץ לאכול בה הרבה.

ואין זה נראה כרעבתנות, כיוון שאינו עושה כן בימות החול".

ואכן זהו עניינו של לחם המשנה - הגדלה והרחבה.

רבינו בליקוטי מוהר"ן, משתמש כמה פעמים ביחס ללחם משנה, בביטוי: שפע כפולה. כלומר, בשבת קודש השפע שאנו מקבלים מלמעלה הוא שפע כפול, ועל כך מורה הלחם משנה.

מה משמעותו של השפע הכפול?

כותב רבינו (ליקוטי מוהר"ן תניינא תורה מ) כך:

"כִּי אֵין אָדָם מֵת וְחָצִי תַּאֲוָתוֹ בְּיָדוֹ, נִמְצָא שְׂאִין מְמַלֵּא תַּאֲוָתוֹ וְרָצוֹנוֹ בְּמִמּוֹן לְעוֹלָם, כִּי תָמִיד חָסֵר לוֹ כֶּנֶ"ל.

אָבֵל יֵשׁ בְּחִינַת שְׂפָע כְּפוּלָה וְכו', שְׂבֻזָּה הַשְּׂפָע נִתְמַלֵּא רָצוֹנוֹ, מֵאַחֵר שֶׁהָיָא כְּפוּלָה".

על מנת להסביר את הדברים, נצטרך להרחיב מעט.

רוצה מאתיים

ישנו ביטוי מפורסם של חז"ל: 'יש לו מנה רוצה מאתיים'. כלומר, ככל שיש לאדם יותר, כך הוא רוצה יותר.

ככל שהמושגים שלנו גדלים, גדל גם הצורך.

אם עד היום הסתפקנו בארוחה בסיסית ופשוטה, כעת, כשנחשפנו לאפשרויות מגוונות יותר, עד שלא נקבל ארוחת-גורמה לא נרגע.

ככל שהאדם מתעשר יותר, רמת החיים שלו עולה, והוא נצרך להרבה יותר בשביל לספק את רצונותיו.

להתקרב למציאות

לצערנו, בעולם התזזיתי שלנו, האכילה ביום חול היא תמיד ממהרת ולחוצה. תמיד צריך להספיק עוד כמה דברים. תמיד אנחנו לפני משהו דחוף.

מה שחסר באכילה כזו הוא בעיקר דעת וחיות.

אכילה בלי ישוב הדעת היא אכילה מנותקת משורשה, ואינה משביעה באמת.

בשבת קודש, זו ההזדמנות שלנו לאכול אכילה קדושה, בישוב הדעת ובנחת, ולטעום לפחות פעם אחת בשבוע טעם של שפע כפול.

החלה שאנו אוכלים אמנם אינה מזון רוחני כמו המן שירד לבני ישראל במדבר, אבל היא זכר למן.

כי בשבת קל יותר להרגיש ולהתחבר למימד הרוחני של השפע.

האוכל הגשמי בשבת הרבה פחות מגשם את האדם, כי הוא מגיע מלווה ברוכב הפנימי שלו.

אנו בהחלט אוכלים ונהנים, וגם מצוים להרבות בתענוגים, אך יחד עם זאת אנו מסוגלים להתחבר אל השם יתברך תוך כדי אכילה גשמית.

פעולה שכזו ביום חול דורשת הרבה יותר מאמץ וכוונה.

אולם בשבת, מכוח קדושתה והשפע האלוקי הגלוי שמאיר בעולם, אנו מסוגלים להיות ניזונים באמת מפנימיות השפע.

אוכלי המן

וכאן אנו מגיעים לנקודה שעבורה נכנסנו לנושא.

נמצא שכל שפע גשמי מוליד צורך גדול יותר, ואין לדבר סוף.

מה הפתרון לבעיה הזו? שפע כפול.

שפע כפול הוא שפע שלא מורכב רק מרובד גשמי, אלא נלווה אליו הרובד הרוחני המקביל שלו.

שפע כפול שמגיע יחד עם דעת וחיות פנימית, מזין באמת ולא רק סותם. הוא באמת ממלא את החיסרון, כי הוא כפול - גשמי ורוחני.

נכון שאנו חיים כאן בעולם הזה, וממילא השפע שאמור להזין אותנו, צריך בסופו של דבר להיות מתורגם למשהו גשמי - אבל התועלת שלו היא רק בגלל שהוא השתלשלות מהרובד הרוחני.

אם השפע מנותק מהשורש הרוחני שלו, הוא איננו משלים אלא רק מכביד.

כאשר השפע מגיע כפול - חיצוני ופנימי, גשמי ורוחני - הוא משביע באמת.

אכילת שבת

האכילה של יום חול שונה מאוד מהאכילה בשבת.

האכילה היום-חולית מלווה בהרבה לחץ ודאגה.

שימו לב איך אנשים אוכלים ארוחה, ותוך כדי אוכלים גם את הלב של עצמם.

אוכלים תוך כדי קריאת עיתון, ועם כל בים ובים הם בולעים את הצרות והבעיות שבכל העולם.

בתפיסה הפנימית שלנו, אכילה באה תמיד על חשבון הפרנסה. כלומר, כל בים שאתה נוגס, וכל פה נוסף שדורש אוכל, מוריד מהפרנסה.

הסיפור הזה התחיל אי-אז בשחר ההיסטוריה, בחטא אדם הראשון.

כשאדם הראשון אכל מעץ הדעת הוא התקלל בקללת: "בעיצבון תאכלנה כל ימי חיך", "בזעת אפך תאכל לחם".

אתה תאכל, אבל בעצבות.

אתה תאכל, אבל תזיע.

לא רק מהמאמץ להשגת האוכל, אלא גם תוך כדי אכילה - האכילה שלך תהיה מלווה בדאגה תמידית.

כך זה בכל ענייני ההסתפקות וההצטרפות מהעולם הזה. תמיד כשאתה קונה משהו בחנות - ירד לך מהחשבון. וזה מעורר דאגה ולחץ.

גם מי שאין לו בעיות פרנסה, והוא מרוויח די סיפוק. עדיין ההסתפקות מהעולם הזה יושבת על נקודת הקיום שלו.

האוכל תמיד יוצר חיסרון. הוא נלקח מתוך סך מה שיש לי.

השאיפה הגדולה שלנו היא להצליח לנתק את זה.

להצליח להגיע למצב שבו הפרנסה אינה קשורה לאכילה. לפחות פעם בשבוע.

פעם בשבוע לאכול כמו אוכלי המן, שבכל יום קיבלו את המנה המדויקת הנצרכת להם באותו רגע.

הם לא יכלו להוסיף כלום על מה שקיבלו, ולא לגרוע - בין אם אכלו הרבה ובין אם מעט, זה לא שינה כלום במצב פרנסתם.

בשבת קודש יש לנו אפשרות להתקרב לאכילה מהסוג הזה.

תחושת ביטחון

באופן כללי, אנו חונכנו, וכך מחנכים גם את ילדינו, להסתכלות שגויה על המושג פרנסה.

ההסתכלות הזו גורמת לנו לחוסר שביעות רצון, ולחוסר שובע אמיתי באכילה.

תוך כדי אכילה או שאר ההסתפקויות מהעולם, אנו מודעים לכך שהפעולות הללו גורמות לנו חסר; שנצטרך לשאת בתוצאות של ההנאה הזו; שיהיה חסר לנו כסף בגלל הוצאות אלו.

בלי לשים לב, זה המסר שאנחנו משדרים גם למשפחה שלנו: אין לנו מספיק כסף. לא יהיה לנו. אי אפשר.

כמובן שיש עניין לחנך ילד לשים לב להוצאות כספיות, ולחיות עם חשבון ושיקול הדעת. אבל כל זה לא קשור לאמירה ש'אין לנו מספיק'.

ילד לא צריך לשמוע את המשפט 'אין לנו מספיק'.

מותר לו לדעת שאנחנו לא קונים מוצר פלוני כי איננו זקוקים לו, או שהוא לא דחוף לנו כרגע. אבל 'אין לנו מספיק' - אין כזה מושג.

זו גם המודעות שאמורה ללוות אותנו עצמנו - לא חסר לנו מאומה.

אם נחיה בתחושה של חוסר, נשדר את ההרגשה הזו למשפחה, גם אם לא נאמר להם

להתקרב למציאות

מה דעתכם, כאשר אתם יוצאים לקניות לשבת יחד עם מישו מהמשפחה, לשכור בכוונה תחילה את הקו הזה?

לא להיסחף ולהיכנס לחובות, אבל כן לחצות קצת את הרף.

גם אם אנו מחזיקים מוצר מסוים ביד ומרגישים שלקנות אותו זה כבר בזבז, כן לקחת אותו ולהניח בעגלה לכבוד שבת קודש.

וכאשר נשמע את הקול הפנימי המעצבן הזה שאומר: אין לך מספיק, נענה לו: בטח שיש לי מספיק, אבא שלי משלם על זה. "לוא עלי ואני פורע", כך הוא אמר לנו.

ההנהגה הזו מביאה עשירות הביתה וגם מרחיבה את הנפש.

אני קונה ברווח, מותר לי. כך צריך להיות. אני בן מלך. אני לא מצמצם.

כמובן, אנו לא מדברים על הגזמה. זה ברור ופשוט. אלא רק על שבירה קטנה של גבולות החוסר.

ובכלל, הדיבור בבית בנושא קניות לשבת תמיד צריך להיות ממוקד במה שקנינו, ופחות בכמה זה עלה לנו, וכמה נחסר מחשבון הבנק בגלל ההוצאה הזו.

לחשב ולמדוד כל קניה לפי היכולת שלנו - זה שייך לימות החול.

שבת היא זמן של שפע ורחבות.

זמן של שפע כפול ומכופל.

זאת במפורש. וכך הילדים יגדלו מגיל צעיר עם השריר העצבני והמתוח הזה של: אין לנו מספיק, מה יהיה?

המשפחה שלנו, האישה והילדים, צריכים לדעת שלא חסר לנו כלום. אנחנו מלאי שפע.

זה לא יהפוך אותם למפונקים, כי בהחלט לא נקנה להם כל דבר שיתחשק להם. אבל הם לא יחיו בתחושה של חוסר ואין.

צריך לחשוף את האישה הילדים ליכולת ולשפע, ופחות לחוסר. עד כמה שאפשר.

כיום, כל המחנכים והמדריכים מדברים על כך שצריך שתשרור בבית תחושת ביטחון.

ולכן, גם בבית העשיר ביותר, אם האוירה היא שכרגע יש בשפע, אבל מי יודע מה יהיה מחר? ושצריך לשמור ולשמור כדי שלא ייגמר לנו בהמשך - זה מייצר חוסר ביטחון.

גבולות החוסר

והאמת היא, שכל אחד מאתנו מסוגל לחיות חיים מתוקים של ביטחון, כאשר האמירה הכללית שתלווה אותם תהיה: יש לנו כל כך הרבה, ברוך השם. שפע עצום.

כיצד? בכוחה של השבת.

תודעת השפע נקנית בשבת קודש. שבת היא זמן של שפע כפול. זמן בו אנו מתחברים לשפע.

ואגב, שלב הקניות לשבת מתאים מאוד לעבודה מעשית בתחום זה.

הרי לכל אחד יש את הרף שבו הוא מרגיש שהוא מתחיל לבזבז ולהגזים. כל אחד לפי היכולת הכלכלית וההשגות שלו.

ניסופים

פשוט לחיות עם השם